

A Fővárosi Ítéltábla a **felszámoló neve (felszámoló címe** felszámolóbiztos: **felszámolóbiztos neve)** felszámoló megbízásából eljáró **felperesi jogi képviselő** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a **alperesi képviselő** által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen,
a Fővárosi Törvényszék 2017. március 3. napján kelt 36.G.43.700/2016/4. számú ítélete ellen,
az alperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2017. július 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékes adóhatóság külön felhívására 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket,
továbbá 15 napon belül a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 4. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 146.924.854 forintot, valamint 10.480.910 forint után 2012. március 21. napjától, 5.715.000 forint után 2010. január 1. napjától, 10.692.198 forint után 2010. július 7. napjától, 827.722 forint után 2010. január 1. napjától, 36.525.000 forint után 2010. január 1. napjától, 77.566.190 forint után 2009. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelmekkel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, továbbá 278.809 forint 2014. június 2. napjától, 152.727 forint után 2014. április 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelmekkel érintett naptári félére első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékű kamatát, valamint 1.270.000 forint perköltséget. Rendelkezett arról is, hogy az alperes köteles külön felhívásra 1.500.000 forint le nem rótt kereseti illetéket megfizetni az államnak.

Tényként állapította meg, hogy a 2013. március 12-ei kérelem alapján indult felszámolási nemperes eljárásban a felperesi gazdasági társaság felszámolásának közzétételére 2003. május 8-án került sor. A felperes először kijelölt felszámolóját, az alperest a Fővárosi Törvényszék a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hitelező által előterjesztett kifogások eredményeként felmentette a felszámolói tisztség alól.

Ezt követően a felperes felszámolójaként a **felperes új felszámolója** került kijelölésre.

Rögzítette, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 2016. január 21-én kelt 12.Fpkhf.45.206/2015/4. számú jogerős végzésében megállapította, hogy az alperes jogszabályellenesen fizetett ki a felperes vagyonából, mint felszámolási vagyomból felszámolási költségként 10.480.910 forintot **1. személy** részére.

A Fővárosi Ítéltábla a 2016. február 4-én kelt 12.Fpkhf.43.025/2016/4. számú jogerős végzésében az alperes jogszabályellenes kifizetését állapította meg a felszámolási vagyomból a **1. társaság** részére 278.809 forint, a **2. társaság** részére 152.727 forint, a **3. társaság** részére 5.715.000 forint, a **4. társaság** részére 10.692.198 forint összegben.

A Fővárosi Ítéltábla a 2016. február 10-én kelt számú jogerős végzésében szintén megállapította, hogy az alperes jogszabályellenesen fizetett ki a felszámolási vagyomból a **5. társaság** részére 827.722 forintot, a **3. társaság** részére 36.525.000 forintot, a **4. társaság** részére 77.566.190 forintot.

A Fővárosi Ítéltábla a fenti végzésekben megállapította, hogy a kifogásolási eljárásban nem volt kötelezhető az alperes a jogosulatlanul kifizetett összegek felszámolási vagyomba történő visszafizetésére.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest összesen 146.924.854 forint, valamint a - tényállásban megjelölt - részösszegek után a késedelembe esés napjától járó késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére. Keresete alátámasztásaként előadta, hogy a Fővárosi Ítéltábla jogerős határozatokban megállapította, hogy összesen 146.924.854 forint jogszabályellenesen került kifizetésre a felperes vagyonából, amelyet a felperes részére nem fizetettek vissza. A felszámoló jogszabálysértő tevékenységének eredményeként az adós vagyonában mutatkozó vagyonihiány a hitelezők szempontjából kárként jelentkezik. A felszámoló a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 54. §-a értelmében kötelezettségei megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel és ezen felelősség megállapítására csak peres eljárásban kerülhet sor. A felszámoló az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni. A jogerős határozatokban megállapításra került az alperes jogsértő magatartása, valamint a felperes vagyonában bekövetkező vagyonsökkenés, ezért kérte az alperest, mint a felperes egykori felszámolóját kötelezni kártérítés jogcímén.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 121/A. §-a szerinti egyeztetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért álláspontja szerint a Pp. 124. § (2) bekezdése alapján a kereset elutasításának lett volna helye. Hivatkozott arra is, hogy a 2014. és 2015. évek vonatkozásában felelősségbiztosítással rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét teljes egészében megalapozottnak találta. Indokolásában kifejtette, hogy a felszámoló a felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni. Kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel. A felszámoló felelőssége az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő - illetve a felszámolás alatt szerzett - vagyonával [Cstv. 4. § (1) bekezdés] összefüggésben áll fenn.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a felelősség alól akkor mentesül a felszámoló, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az elsőfokú eljárás során az alperes a keresetet érdemben nem támadta, kizárólag azon az alapon tette vitássá, hogy a felperes elmulasztotta teljesíteni a Pp. 121/A. §-ban foglalt egyeztetési kötelezettségét. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a kereset elutasítására nincs lehetőség azon az alapon, hogy a felperes elmulasztotta a peren kívüli egyeztetési eljárást lefolytatni az alperessel a perindítás előtt. Amennyiben a tárgyalás kitűzése előtt észlelte volna a keresetlevél ezen hiányosságát, a Pp. 130. § (1) bekezdés i) pontja alapján azt idézés kibocsátása nélkül elutasította volna, abban az esetben azonban, ha ezt a hiányosságot a tárgyalás kitűzését követően észlelte, a Pp. 157. §-a alapján már nem lehetséges a pert megszüntetni, hanem a keresetet érdemben kellett elbírálni. Rögzítette azt is, hogy az alperes felelősségének megállapításakor nincs annak jelentősége, hogy felelősségbiztosítással rendelkezett, ez a körülmény nem mentesíti az alperest az általa okozott károk megtérítésének kötelezettsége alól.

Figyelemmel arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla végzéseiben megállapította, hogy az alperes jogszabályellenes módon fizette ki a felperes vagyonából a tényállási részben meghatározott összegeket, az alperes pedig az ellenkérelmében a kifizetés jogellenességét, valamint a kifizetett összegek mértékét nem tette vitássá, a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Cstv. 54. §-a értelmében marasztalta az alperest a keresetben foglalt tőke- és kamatkövetelés tekintetében.

Rendelkezett a peresztet terhelő ügyvédi munkadíj megfizetéséről is és a le nem rótt kereseti illeték viseléséről.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, ebben az ítélet megváltoztatásával kérte a felperes keresetének elutasítását. Jogorvoslati kérelmében megismételte az elsőfokú eljárásban előadott védekezését.

A felperes a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes által előterjesztett fellebbezés kizárólag a per további elhúzását célozza. Érdemben azt hangsúlyozta, hogy a pert megelőzően a felek a közöttük felmerült véleményeltérés kapcsán a kifogási eljárásokban előadták álláspontjaikat és ezen álláspontokat a Fővárosi Ítéltábla 12.Fpkhf.45.206/2015/4. számú, a 43.025/2016/4. számú és a 43.027/2016/4. számú végzése egyértelműen rögzíti. Kiemelte, hogy az alperes felelősségét és fizetési kötelezettségét az ítéltábla ezen végzése megállapították. A keresetlevélhez csatolásra kerültek a pert megelőzően tett írásbeli nyilatkozatokat tartalmazó okiratok, a jogerős másodfokú döntések, erre figyelemmel az alperes fellebbezése alaptalan.

Az alperes által hivatkozott azon tény, hogy 2014. és 2015. évre vonatkozóan felelősségbiztosítással rendelkezett, nem mentesíti kártérítési kötelezettsége alól, álláspontja szerint az alperes felelősségbiztosítójának perben állása nem kötelező. E körben hivatkozott a BH.1990.4.140 eseti döntésre.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a döntésére is kiható lényeges eljárási szabálysértést nem valósított meg, a bizonyítási eljárást a Pp. szabályai szerint folytatta le és a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelve lényegében helyesen állapította meg a jogvita eldöntéséhez szükséges tényeket, abból pedig helytállóan vont le jogi következtetéseit. Ítéletét ezért az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, amelynek indokolására csupán hivatkozik.

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezés korlátai között vizsgálta.

Jogorvoslati kérelmében az alperes megismételte az elsőfokú eljárásban előadott védekezését. Eszerint egyrészt azért kérte a felperes keresetének elutasítását a Pp. 124. § (2) bekezdése alapján, mert a felperes a Pp. 121/A. §-a szerinti keresetlevél előterjesztése előtti egyeztetési kötelezettségének nem tett eleget.

Az ítéletábra megállapította a rendelkezésre álló iratok alapján, hogy az alperes az első (2017. március 3.) tárgyalásra szóló idézését követően, a tárgyalást megelőzően 2017. február 21-ei 3. sorszámú előkészítő iratában hivatkozott a feleket terhelő, keresetlevél előterjesztése előtti egyeztetési kötelezettség elmulasztására. Ebből az a következtetés vonható le, hogy az elsőfokú bíróság nem tekintette hiányosnak a keresetlevelet, ezért intézkedett a tárgyalás kitűzéséről, az idézések kibocsátásáról. Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy amennyiben a felek között nem volt pert megelőző egyeztetés, és ennek jogkövetkezményét a bíróság nem vonta le a tárgyalásra szóló idézés kibocsátása előtt, akkor már a per nem szüntethető meg, mert a bíróság a pert a Pp. 157. § a) pontja értelmében csak akkor szüntetheti meg, ha a keresetlevelet a 130. § (1) bekezdésének a)-h) pontja alapján kellett volna idézés kibocsátása nélkül elutasítani. A Pp. 121/A. § (2) bekezdés b) pontjában előírt „jogvita peren kívüli elintézésének megkísérlését igazoló irat” hiánya miatt a Pp. 124. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakra figyelemmel a Pp. 130. § (1) bekezdés i) pontja alapján utasítható el keresetlevél idézés kibocsátása nélkül, az i) pont szerinti hiány esetében azonban a Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetésének már nincs helye.

A Fővárosi Ítéletábra úgy ítélte meg, hogy ebben a perben a pert megelőző egyeztetés hiánya miatt nem kellett volna a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítani, tekintettel arra, hogy az egyeztető eljárást a kifogási eljárások minden tekintetben pótolták. A törvényben előírt és a jogi személyiséggel rendelkező gazdálkodó szervezetekre kötelező pert megelőző egyeztetésnek két funkciója van, a perelőkészítés, illetve a permegelőzés (esetlegesen egyezségkötéssel). A perelőkészítés a per hatékony és gyors lefolytatásának elősegítését célozza. Ebből következően az ilyen egyeztetésekkel azt kívánta elérni a jogalkotó, hogy a felek ekkor állapotodnának meg arról, milyen rövid úton tudnak kommunikálni egymással és a bírósággal (e-mail cím, telefon, telefax), tájékoztatnák egymást jogi képviselőik személyéről, azok elérhetőségéről, valamint az ügyre vonatkozó részletes álláspontjukról.

A Polgári perrendtartásnak a keresetlevél kötelező tartalmi elemeinek meglétére, illetve azok megkövetelésére irányuló rendelkezései, valamint a hiányok miatti jogkövetkezmények levonása is azt a célt szolgálják, hogy minél alaposabban előkészítésre kerüljön a tárgyalás. Az eljárási törvény a bíróságot a tárgyalás előkészítése során azért hatalmazza fel a keresetlevéllel kapcsolatos intézkedések megtételére, hogy a per érdemben minél gyorsabban elbírálható legyen.

A korábban lefolytatott kifogási eljárások eredményeként hozott jogerős döntésekben a jelen perben érvényesített kártérítési igény jogalapjául szolgáló valamennyi tényállási elem és annak összecszerúsége is megállapításra került, azonban az elbíráláskor a visszafizetésre vonatkozó hatályos csődtörvényi rendelkezés hiányában kellett a felperesnek külön perben érvényesíteni kártérítési igényét. A felek jogi képviselőinek megnevezése, elérhetősége, továbbá a jogvitát illetően a felek jogi álláspontjának részletes kifejtése tehát a megelőző kifogásolási eljárásokban teljes körűen megtörtént, ami szükségtelenné tette az újabb egyeztetést. Ebből következik, hogy jelen per előtti egyeztetés a peres felek között valódi tartalom nélküli, legfeljebb formalitás lehetett volna, ami a per előkészítéséhez érdemben hozzájárulni nem tudott volna, ezért ennek hiánya esetén a Pp.-ben foglalt jogkövetkezmény levonása is szükségtelen lett volna.

Az alperes jogorvoslati kérelmében másrészt arra hivatkozott, hogy 2014. és 2015. évi időszakra szakmai felelősségbiztosítással rendelkezett. E körben az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy

az alperes felperessel szembeni kártérítési felelősségét nem befolyásolja, hogy az alperes felelősségbiztosítással rendelkezett. Az a körülmény, hogy a biztosítási szerződés alapján esetlegesen a biztosító a felelősségbiztosítás szabályai szerint helytállni tartozik az alperesnek, az alperes felperes felé fennálló kártérítési felelősségét nem érinti.

Az alperest terheli pervesztessége folytán a másodfokú eljárásban felmerült perköltség viselése. A fellebbezést előterjesztő alperes a másodfokú eljárás során felmerült költségeket a Pp. 239. §, valamint 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az ellenérdekű felperes részére és viselni tartozik saját költségeit is. A felperes jogi képviselőjének díját az ítéletábra mérlegeléssel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(6) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján határozta meg 500.000 forint + áfa összegben.

Az alperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket köteles - külön felhívásra - az államnak megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján.

Végül utal az ítéletábra arra, hogy a három kifogási eljárásban összesen kilenc esetben történő felszámoló általi jogellenes kifizetést állapított meg a felszámolási ügyben eljáró bíróság. Ezzel szemben maga a felperes is csak nyolc jogellenes kifizetést tüntetett fel a keresetlevelében, bár a kilenc kifizetést összesítve határozta meg a kártérítési igénye végösszegét. A kereseti kérelemmel érvényesített és az elsőfokú bíróság által megítélt összesen 146.924.854 forint tartalmazta a 12.Fpkhf.43.025/2016/4. számú jogerős végzésben a **alperesi jogi képviselő** részére a felszámoló részéről jogellenesen kifizetett 4.686.300 forint összeget is. Azonban ezen részösszeg tekintetében az elsőfokú ítélet nem tartalmaz kamatfizetési kötelezettséget, mert azt a felperes keresettel nem érvényesítette. A felperes nem terjesztett elő jogorvoslati kérelmet, a másodfokú bíróság ezért a fenti rendelkezést nem érinthette. Ebből következik, hogy ezen részösszeg után késedelmi kamatfizetési kötelezettség csak az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napos teljesítési határidő eredménytelen letelte esetén válhat esedékessé. Tehát ezen részösszeg esetén a késedelmi kamat nem a jogsértő magatartás időpontjától, hanem az ítéletben megjelölt teljesítési határidőtől lesz esedékes.

Budapest, 2017. július 5.

. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Mária s.k. . Csányi Terézia Katalin s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: